

KOLKO RÁZ MÁM ODPUSTIŤ? (24. nedeľa cez rok)

Peter pristúpil k Ježišovi a povedal mu: „Pane, koľko ráz mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší? Azda sedem ráz?“ Ježiš mu odpovedal: „Hovorím ti: Nie sedem ráz, ale sedemdesiatsedem ráz. Preto sa nebeské kráľovstvo podobá kráľovi, ktorý sa rozhodol vyúčtovať so svojimi sluhami. Keď začal účtovať, priviedli mu jedného, ktorý bol dlžen desaťtisíc talentov. Ale pretože nemal skadiaľ vrátiť, pán rozkázal predať jeho aj jeho ženu aj deti i všetko, čo mal, a dlh splatiť. Vtedy mu sluha padol k nohám a na kolenách ho prosil: ‚Pozhovej mi a všetko ti vrátim.‘ A pán sa nad sluhom zľutoval, prepustil ho a odpustil mu aj dlžobu. No len čo ten sluha vyšiel, stretol sa so svojím spolusluhom, ktorý mu dlhoval sto denárov. Chytil ho pod krk a kričal: ‚Vráť, čo mi dlhuješ!‘ Jeho spolusluha mu padol k nohám a prosil ho: ‚Pozhovej mi a dlžobu ti splatím.‘ On však nechcel, ale odišiel a vrhol ho do žalára, kým dlh nesplatí. Keď jeho spolusluhovia videli, čo sa stalo, veľmi sa zarmútili. Išli a rozpovedali svojmu pánovi všetko, čo sa stalo. A tak si ho pán predvolal a povedal mu: ‚Zlý sluha, ja som ti odpustil celú dlžobu, pretože si ma prosil. Nemal si sa teda aj ty zľutovať nad svojím spolusluhom, ako som sa ja zľutoval nad tebou?‘ A rozhnevaný pán ho vydal mučiteľom, kým nesplatí celú dlžobu. Tak aj môj nebeský Otec urobí vám, ak neodpustíte zo srdca každý svojmu bratovi.“ (Mt 18, 21-35)

Rabíni učili, že ten istý hriech sa má odpustiť tri, výnimočne štyrikrát (Am 1, 3). Peter, ktorý poznal vysokú latku Ježišových nárokov, prejavil ochotu odpustiť až sedemnásobne. Číslo sedem bolo pre Židov posvätným číslom, znamenajúcim plnosť a hojnosť, ale súčasne aj ohraničenosť. Čo naznačuje, že raz treba ochote odpustiť povedať dosť.

Ježišova odpoveď presahuje zbožnosť farizejov a zákonníkov (Mt 5, 20). V gréckom texte znie dvojznačne: dá sa preložiť ako *sedemdesiatsedemkrát* alebo aj ako *sedemdesiatkrát sedem*. V moderných prekladoch Biblie sa používajú dnes obe verzie. Symbolický význam oboch čísel je však rovnaký - znamená neobmedzene, bez hraníc.

Nasleduje podobenstvo o nemilosrdnom sluhovi. Sú v ňom uvedené dva dlhy, ktoré treba splatiť. Sluha dlhuje svojmu kráľovi desaťtisíc talentov (cca 360 000 kilogramov striebra). Ide o nepredstaviteľnú sumu, porovnateľnú napríklad s výškou ročného „štátneho rozpočtu“ celej vtedajšej Rímskej ríše. V skutočnosti v tej dobe nik nebol taký bohatý, ani sám cisár.

Celý príbeh znie nanajvýš nepravdepodobne. Žiadny pán by nikdy svojmu sluhovi takú sumu nepožičal. Toto zveličenie je však zámerné, pretože chce poukázať na dlh, ktorý máme voči Bohu nielen za svoje hriechy, ale aj za nádej na večný život.

„Všetko ti zaplatím,“ tvrdí dlžník. To je ilúzia človeka, ktorý si myslí, že svoj dlh môže vyrovnat'. Spása je dar, ktorého hodnota je nevyčísliteľná. Získali sme ju Kristovou obetou na kríži.

Čo v tomto podobenstve najviac prekvapuje, je to, že sluha, ktorému bola práve odpustená nepredstaviteľná dlžoba a ktorý tiež má svojho dlžníka, tohto dáva okamžite uväzniť, hoci mu dlhoval neporovnateľne menšiu čiastku – 100 denárov. (1 rímsky denár bola priemerná denná mzda vtedajšieho námezdného robotníka). Teda v porovnaní s práve odpustenou sumou smiešna suma – mzda asi za 100 dní, ktorú mohol dlžník ľahko splatiť, ak by pán prejavil trpezlivosť.

Podobenstvo nás týmto usvedčuje aj z bagatelizovania vlastných previnení voči Bohu a zo zveličovania krívd, ktoré nám spôsobili iní ľudia. Nám sa veci javia skôr opačne – že nám druhí dlhujú 360 000 kg striebra a my Bohu len 100 denárov! A niektorí dokonca máme pocit, že Bohu nedlhujeme nič – žijeme predsa poctivo, nekradneme, nikoho sme nezabili... Skôr očakávame, že Boh je niečo dlžný nám – za náš poctivý život, modlitby, obety...

Ježišov príbeh o dvoch dlžníkoch veľmi dobre poukazuje na Boží majetát a ľudskú malichernosť, ktoré sú v tomto podobenstve dané do protikladu. Ježišov učeník by mal vždy, keď má pocit viny voči ľuďom, mať pred očami dlh, ktorý má on sám voči Bohu.